

VATAN SANA CANIM FEDA

Ağustos ayının 16. günüydü. Memur baba, bir gün önce maaşını almıştı. Kızı Aslı yaz başından beri lunaparka gitmek istiyordu. Daha fazla ötelemeye gelmezdi. Ne de olsa o bir çocuktu, hele bir de kız çocuğu olunca daha da kırılğan olabiliyordu ve Ahmet'in, kızı Aslı'yı kırmaya hiç ama hiç niyeti yoktu. O gün kızı ne isterse onu yapacak, kızının güzel yüzünde yine güller açtıracak, her zamanki gibi kızının hatıra defterinin başköşesinde yerini alacaktı. Verilen sözler tutulmak içindi ve Ahmet, baba koltuğunda akşamın kahramanı olmaya çoktan namzettti. O akşam Aslı babası ile çarpışan arabalara bindi, gondola da... Annesi ile dönme dolabın keyfini de çıkardı, yavaş yavaş dönen alette şehri de seyretti. O kadar çok eğlenmişti ki eve yorgun argın dönerken annesinin omzunda uyuyakalan Aslı, babasının onu öperek yatağına yatırdığını hayal meyal hatırlıyordu. Gecenin öyle biteceğini bilse uyur muydu hiç? Gecenin en tenha vaktinde büyük bir gürültüyle uyanmış ve en son acı bir çığlık duymuştu. Annesinin çığığıydı bu. Dahası yoktu, dahası kör karanlık, dahası derin sessizlik... Takvimler 17 Ağustos 1999'u gösterirken 03.00 sularında Gölcük merkezli bir sarsıntı başlamış, dalgaları İstanbul'u bulmuş, Aslı'nın evini de içine alan bir çemberi kasıp kavurmuştu. Pek çok insanın hayatını kaybettiği o büyük depremde, Aslı'nın anne ve babası da ölmüştü. O meşum gece, küçük kızın o güne kadarki hayatının en unutulmaz gecesiydi. İki gün göçük altında kalan talihsiz kız, gözlerini hastanede açmış, günlerce tedavi görmüş daha sonra da ailesini bir daha göremeyeceğini öğrenmişti. İki hafta sonra da Eyüp'te bir çocuk yuvasında kendini bulmuştu. Aslı, henüz 10 yaşındayken hayatın en acı yüzüyle tanışmıştı: Ölüm! Onu yetiştirme yurduna getiren görevlinin elini yarı korkak, yarı ağlamaklı tutarak içeri girmişti. Artık ne annesi vardı ne de babası... Acısıysa boyundan oldukça büyük, alabildiğince çoktu. İlk günler kimseyle kaynaşmasa da bir vakit sonra, erkek bloğunun merdiveninde, diğer çocuklarla pek oynamayan, sessiz, neşesiz bir çocuk dikkatini çekti. Bahçeye çıkış saatlerinin birinde Aslı, cesaretini toplayıp yanına oturduğu bu münzevinin hayatını değiştirebileceğini nereden bilebilirdi? Aynı Aslı gibi 10 yaşında bir çocuktu Onur. Bir vakit susup otursalar da sessizliği bozan Aslı olmuştu: "Biliyor musun annem ve babam yok benim? Depremde öldüler." deyivermişti. Bu sözler üzerine ağlamaya başlayan Onur: "Babamdan nefret ediyorum." diyebilmişti. Aslı yıllar sonra öğrenecekti ki: Onur'un babası eve her gece sarhoş gelen, Onur'u ve annesini durmadan döven bir adamdı. Ve Onur'un gözleri önünde annesini bıçaklayarak öldürmüştü. Sonrası malum işte: Baba hapse, anne kara toprağa, Onur da yetiştirme yurduna... İki kimsesiz, 10 yaşın verdiği tüm masumiyetle birbirlerini kısa sürede kabullenip sahiplenmiş; Aslı için Onur, Onur içinse Aslı vazgeçilmez olmuştu. En sevdikleri saatler bahçede oyun saatleriydi. Bir köşede oturup konuşuyorlar, iki küçük yavru, yaşlarından büyükçe dertleşiyorlardı. Devletin şefkatli kolları sayesinde eğitimlerine de kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Aslı, Onur'a ders çalıştırıyor, Onur fırsat buldukça futbol maçlarına kaçıyordu. Erkek çocuk haylazlığı işte. Bu iki yavru birbirlerine hem arkadaş hem dost hem de ana-baba oluyorlardı bir nevi. Hayatın onlardan aldığı şeyleri birbirlerinde tamamlamaya çalışıyorlardı. İlkokul, ortaokul derken lise... Gayretli ikili, kafa kafaya verip derslerine çalışmışlar ve sınıflarını başarı ile geçmişlerdi. Artık 8. sınıf bitmişti. Yaz tatilinin bitmesine birkaç hafta kalmıştı. Liseye başlayacakları günü ipe çekiyorlar, aynı sınıfın aynı sırasını paylaşacakları için heyecan içinde hazırlıklar yapıyorlardı. Aynı kitapları okuyup aynı aktivitelere katılıyorlar, birinin eksik olduğu dersi diğeri tamamlıyor, bilen bilmeyene bildiği her konuda yardımcı oluyordu. Geçmişin onlarda bıraktığı acı izleri silecek silgi birbirlerine verilmişti ve görünen o ki her ikisi de o silgiyi kullanmakta oldukça mahirdi.

Dersler, teneffüsler derken okul dönüşü ve yetiştirme yurdu... Günün tamamına yakını beraber geçirir olmuşlardı. Yurda döndüklerinde ise bahçede birlikte vakit geçirebiliyor, ödevlerini birlikte yapabiliyorlardı. Zaman akıp geçerken haftanın farklı günlerinde ama

hemen hemen yakın saatlerde yurda girip çıkan üniformalı, orta yaşlı bir adam dikkatlerini çekiyor; bu güler yüzlü adam, her gün olmasa da haftada en az bir, iki kez yurda uğruyor, memurun ya da Müdür Bey'in odasına girip çıkıyordu. Çocuklar bahçede onu görünce her ne iş ile meşgul iseler bırakıp ona odaklanıyorlardı. Ve sonunda üniformalı bu adam, bir gün onlara doğru yaklaşır: "Merhaba çocuklar, nasılsınız?" dedi. İkisinden de eşzamanlı: "İyiyiz." cevabını alan Postacı Kemal kendini tanıtmaya başladı. Adı Kemal'di. Postacıydı. Yurda gelen evrakları görevlilere teslim etmek için buraya geliyordu. Aslı ile Onur'un onu seyrettiğini hissetmiş ve onlarla tanışmak istemişti. Onur, bunları dinledikten sonra kendisini ve Aslı'yı tanıttı. Yetiştirme yurdundan birbirlerinin en iyi arkadaşı olduklarını söyledi. O günden sonra Postacı Kemal, yurda geldiği günlerde mutlaka çocukların yanına uğrar, ihtiyaçları olup olmadığını sorar olmuştur. Zaman geçtikçe çocuklar da onu iyiden iyiye sevip saymaya başladı. Postacı Kemal, kimi zaman onlara yarım elma gönül alma tadında küçük hediyeler getiriyor, zaman buldukça kalıp onlarla sohbet ediyordu. Hatta Kemal amca çocuklar 10. sınıfı bitirirken yetiştirme yurdundan izin alıp onları bir hafta sonu evinde misafir bile etmişti. Bizimkiler, Kemal amcalarının eşi Emine teyzeleriyle kızı Deniz ablalarını pek sevmişlerdi. Tabii onlar da çocukları... Çok okurdu Postacı Kemal. Evinde büyük bir kitaplığı ve tabii birçok kitabı vardı. Yurda gelirken çocuklara bu kitaplarından da getiriyor, onlar bitirdikçe bu kitapları yenileriyle değiştiriyordu. Bizim bu iyi kalpli postacının gördüğü ilk günden itibaren bu iki yavrucağa kanı kaynamış, onları mutlu edebilmek en büyük saadeti oluvermişti. Kemal, Aslı ve Onur'a kitaplar vermekle kalmıyor, bildiği her şeyi de onlara öğretmeye çalışıyordu. Özellikle her sabah yurda gidecek herhangi bir evrak var mı diye de bakmaktan kendini alamayan şefkatli postacı, gün içinde çocukları bir vesileyle görürse huzur ve mutluluk içinde işini daha bir şevkle yapıyordu.

Lise hayatı da bu şekilde geçip gitti. Aslı ve Onur kendilerine bunca iyilik yapan Postacı Kemal amcalarına bir hediye vermek istiyorlardı. Günlerce düşündüler, araştırdılar. Ne alsalar az gelecek gibiydi. Derken akıllarına güzel bir fikir geldi. Hem kendi gelecekleri için de iyi bir adımdı, bu güzel fikir. Derken tam iki hafta sonra mezuniyet töreni... Şeref konukları Kemal amca, töreni en ön sıradan gurur duya duya izledi. Tören sonrasında Onur, Aslı ile bir karar aldıklarını ve ona açıklamak istediklerini söyledi. "Kemal amca, biz Aslı ile 10 yaşındayken tanıştık. Ailelerimize olanları biliyorsun zaten. Seni tanıyana kadar da birbirimizden başka pek kimsemiz yoktu. Sonra sen girdin hayatımıza ve yeniden aile sıcaklığını bize yaşattın. Hayata dair bildiklerimizin çoğunu sana borçluyuz. Biz Aslı ile postacı olmak için başvuru yapmaya karar verdik. Biz de senin gibi postacı olmak istiyoruz. Hem bakarsın yurt bahçelerinden biz de kendimize birer Onur birer Aslı buluruz." Aslı da Onur'un bu sözlerine katılarak: "Evet, Kemal amca sana vereceğimiz en güzel hediye bu olacağını düşündük. Ailelerimizi kaybettikten sonra bizi yetiştirme yurduna verdiler. Bu yaşımıza kadar devletin bize sağladığı imkânlarla hayatımızı devam ettirdik. Hem bir nevi devlete borçlu sayılırız. Bizler postacı olup senin izinden gitmek hem de vatana, millete ahde vefamızı göstermek istiyoruz." Bu sözler karşısında gözleri dolu dolu olan Postacı Kemal, mutluluktan ne diyeceğini bilemedi ve aynı akşamın gecesindeyse vatana iki hayırlı evlat daha kazandırmış olmanın gururu ile bir güzel uyudu.

Aslı ile Onur, 18 yaşını doldurduğunda yurttan çıkış yapmaları gerekecekti. Ayrılık günü geldiğinde ikisi de ayrı ayrı, yurttakilerle vedalaştılar. Görevlilere minnettarlıklarını dile getirip teşekkür ettiler. Yurdun çıkış kapısına geldiklerinde Onur, Aslı'ya bakmış: "Aslı, seni ömrümün sonuna kadar çok seveceğim ve hep yanında olacağım." demişti. Aslı gülümseyerek: "Ölüm bizi ayırana dek..." demişti. Artık bambaşka bir hayat onları bekliyordu. İkisi de bu durumun farkında olduğundan Onur, Kemal amcanın yardımını ile geçici bir iş bulup küçük bir ev kiraladı. Yurttan ayrıldıktan sonra başını sokacak kadar olsa yeterdi. PTT başvurularını da yaptıktan sonra onlara sonuçları beklemek kalmıştı. Sonuçların

açıklanması birkaç ay sürecekti. Bu zaman zarfindaysa Onur kiraladığı küçük evde yaşayacak, Aslı ise işini eline alıp düzenini sağlayana kadar Kemal amcası ve Emine teyzesine misafir olacaktı. Emine teyzesine yardım ederek hem onun yükünü hafifletecek hem de evde hazırlayacakları ev yapımı yemekleri, reçelleri vb. çeşitli kermeslere, lokantalara, satış noktalarına vererek bütçeye katkı sağlayacaklardı.

Sonunda PTT işe alım sonuçları ile iki genç postacı oluverdiler. Zaten yetiştirme yurdundan dolayı kendilerini borçlu hissettikleri devlet bir kez daha onlara sahip çıkmış ve aileleri olmadığı için onlara öncelik tanıyarak kuruma kabul etmişti. Hemen Kemal amcalarını arayıp ona, Kadıköy Posta Dağıtım Merkezi'nde dağıtıcı olarak işe alındıkları müjdesini verdiler. Postacı Kemal'in artık iki postacı evladı vardı. Aradan yaklaşık bir sene geçmişti. 2008'in Haziran ayıydı. Onur bir akşam Aslı'yı yemeğe çıkardı. Yemek sırasında Onur aldığı yüzüğü masaya koydu ve: "10 yaşında yanıma oturduğum o günden sonra her gece dua ettim Aslı, Allah bizi hiç ayırmasın diye dua ettim, bir gün sen de beni bırakıp gitme diye dua ettim. Allah'a şükür hiç ayırmadı bizi. Çok düşündüm ve bundan sonra da senin olmadığın ne bir mekân isterim ne de zaman... Sence de artık bunca senenin dostluğunu, arkadaşlığını, yaşanmışlığını evlilikle taçlandırma zamanı gelmedi mi? Seni çok ama çok seviyorum, son nefesime kadar da yanında olmak istiyorum. Benimle evlenir misin Aslı?" Aralarındaki o büyük sevgi, saygı neden aşk olmasını ki? Sonuç olarak birbirlerini çok seviyorlardı. Aynı mesleği yapıyorlar, 9 senedir birbirlerine yoldaş oluyorlar, birbirlerinin hayatlarını süslüyorlardı. Yani evlenmelerinde hiçbir mani yoktu. Aslı o an bu teklif karşısında biraz şaşırılmış olsa da diğer taraftan yıllardır bu teklifin hayalini kuran biri olarak içinden "Hele şükür." derken, dışındansa: "Evet Onur ben de seni çok seviyorum ve teklifine cevabım milyon kez evet." oluverdi. Bir anda ağzından çıkan bu sözler yüzünü pembeleştirse de Aslı çok ama çok mutluydu ve şimdi kelime seçmenin zamanı değildi. İki için en güzel karar buydu sanırım. Durumu Kemal amcalarına söylediklerinde adamı bir kez daha mutlu ettiler. Evlilik kararının ardından yapılacak işlerden biri daha büyük bir eve taşınmaktı. Hem işe daha yakın olanından hem de ikisine ait... Tez zamanda ellerinde avuçlarında ne varsa ortaya koyup biraz da banka kredisi ile borca girerek Göztepe'de bir ev aldılar. Tamamen onlara ait, iki oda bir salon... Artık evleri de olduğuna göre sıra aldıkları kararı uygulamaktaydı. Kemal amcalarının evinin bahçesinde onlara göre fazlasıyla güzel bir düğün ile dünya evine giren iki kader ortağı büyümüş de evlenmişti bile. O günden sonra her şey daha da güzelleşti. Sabah birlikte uyanıyorlar, kalkıp kahvaltı hazırlıyorlar, türlü şakalarla evi kahkahaya boğuyorlardı. Sonra postacı üniformalarını giyip doğruca işe gidiyorlar, akşama kadar kendi cihazlarında dağıtımlarını yapıyor, akşam markete uğruyor, evin eksiklerini alıyor, eve gelince de beraber yemekler hazırlıyor, afiyetle yiyorlardı. Hayatları o kadar güzeldi ki bunun için önce devlete sonra Kemal amcalarına günbegün biraz daha minnettar kalıyor, onlara olan borçlarını ödediklerini düşünerek işlerine daha saygıyla eğiliyorlar, canla başla çalışıyorlardı. Her ikisi de çantalarında çeşit çeşit evraklar sokak sokak dolaşırken mesleklerine her geçen gün aşık oluyorlar, eve geldiklerinde birbirlerine gün içinde yaşadıklarını anlatıyorlardı. Aslı yemek işinde bayağı ustalaşmıştı. Kemal amcasının eşi Emine teyzesinden öğrendiği tarifleri yapıyor, Onur'un midesini bayram ettiriyordu. Bazı akşamlar yemek masaları kalabalıklaşıyor, Kemal amcaları ve Emine teyzeleri evlerini şerefendiriyordu. Herkes mutluydu, herkes hayatından memnundu. Hele postacı Kemal'in keyfine diyecek yoktu. Emekliliği yaklaşırken sokaklara kazandırdığı iki postacı ile her gün övünüyor, onların sayesinde her daim gururlanıyordu. 2010'un Şubat ayında Aslı mutluluklarına mutluluk katan o güzel haberi verdi. Hamileydi. Ve dokuz ay sonra da Kemal amcalarının kucagina torununu veren yeni evli çift hem ona olan vefa borcundan hem de sevgileri ve saygılarından dolayı minik bebeğe Kemal adını koydular. Postacı Kemal daha ne isterdi ki hayattan? İşini hep saygıyla, sevgiyle, özveriyle yapmış, hayat ona önce iki yavru daha vermiş, sonra onlar onun izinden gitmeyi seçmiş ve postacı olmuşlar, evlenmişler şimdi de doğan bebeklerine onun

adını vermişlerdi. Hayat bir yerden alıp bir yerden tamamlıyordu. Aslı ile Onur birbirlerini tamamlamışlar şimdi de Kemal bebek bu birlikteliğin en güzide parçası olmuştu.

Zaman akıp geçti. Kemal bebek büyüdü, 6 yaşına bastı. Aslı ile Onur yine kalkıp kahvaltılar hazırlıyor, üniformalarını giyip dağıtım çıkıyorlardı. Emine teyze, Aslı'ya bebek büyütme konusunda da destek oluyordu. Ailedeki üç postacı dağıtımdayken onlara yemek yapmak, Kemal'e bakmak da onun işi haline gelmişti. Hemen her akşam birlikte olan bu insanların yemek masasına oturdular mı en temel iki konuları vardı: İlki Kemal bebeğin yaptıkları, ikinci de gün içinde yaşananlar. Bir taraftan Kemal bebeği izlerken bir taraftan da "Ben daha çok gezdim. Ben şu kadar mektup dağıttım. Ben dağıtımı önce bitirdim..." demeyi de ihmal etmiyordu evin postacı üyeleri.

O gün Aslı bu çok sevdikleri bir o kadar da saydıkları kişileri akşam yemeği için evlerine davet etti. Onur ile Aslı o günkü dağıtım işlerini de her zamanki gibi büyük bir tutkuyla bitirdikten sonra alışverişlerini yaptılar ve mutlu mesut bir şekilde evlerinin yolunu tuttular. Gün içinde ikisi de evdeki miniği çok özliyordu. Sadece onlar özlese yine iyi. Kemal amca da yaşına başına bakmadan koşuyor bir an önce dağıtımı bitirip eve varıp torununu sevmek için can atıyordu. Aslı, o gün de mutfakta tüm hünerlerini sergiledi, biraz da Onur'un yardımıyla mükellef bir sofrayı çıkardı ortaya. Nihayet akşam oldu ve aile fertleri masaya toplandı. Yemeklerini yediler. Kemal amca ile Onur salonda sohbet dalmışken Emine teyze Kemal'i uyutuyor, Aslı da mutfakta bulaşık işini hallediyordu. Aslı mutfaktaki işlerini bitirince salona gelip televizyonu açtı. Bir sorun vardı. Kanallarda *son dakika* yazıları geçiyor, bir olaydan söz ediliyordu. Kemal amca hemen "TRT'yi aç kızım, ne oluyor öğrenelim." dedi. Aslı hemen kanalı açtı. Ekrandaki yazıyı okurken herkes şaşkındı: "*Ülke yönetimine Yurtta Sulh Konseyi tarafından bütünüyle el konulmuştur.*" Aslı ile Onur ilk bakışta bu duruma anlam veremedikleri için Kemal amcaya baktılar. Kemal amca: "Darbe oluyor çocuklar. Birileri devlet yönetimine el koymaya çalışıyor. Vatan hainleri birliğimizi, bütünlüğümüzü bozmaya çalışıyor..." dedi. O sırada TRT haber spikeri bir darbe metni okudu sonra canlı yayın kesildi. Aslı endişe ile diğer kanallarda gezinmeye başladı. Televizyon başından ayrılamayan aile fertleri birkaç saat sonra kanalın birinde Cumhurbaşkanı'nın açıklama yaptığını gördüler. Pürdikkat dinledikleri bu açıklamada: Cumhurbaşkanı, Türk Silahlı Kuvvetleri ile alakası olmayan bazı güçlerin yolları ve havalimanlarını kapattığını, ülke yönetimine el koymaya çalıştıklarını anlattı. Halkın direnişe katılması gerektiğini söyleyerek herkesi sokaklara, meydanlara davet etti. Hemen ardından camilerden selalar okunmaya başladı. Onur hemen ayaklandı. "Ben gidiyorum." dedi. Kemal amca: "Dur oğlum! Nereye? Bir sakın ol!" dediyse de Onur alelacele evden çıkmaya hazırlanırken: "Kemal amca duymadınız mı? Bu hainler, ülke yönetimine el koymaya, devlete karşı darbe yapmaya çalışıyorlar... Beni kim büyüttü Kemal amca, babamın yapmadığını bana kim yaptı? Devletin yurtları, okulları, kurumları olmasa ben ne olacaktım Kemal amca? Eğitimimizden, işimizden tut da oturduğumuz eve kadar devletin bize sağladıkları sayesinde... Şimdi devlet zor durumda ve ben evde mi durayım, eli kolu bağlı oturayım öyle mi? Gidiyorum ben." "Dur!" dedi Aslı. "Yalnız mı gideceksin Onur? Bugüne kadar her şeyi beraber yapıp her zorluğa beraber göğüs germedik mi? Şimdi beni almadan mı gideceksin?" Aslı haklıydı. Ondan ayrı gidemezdi. Çocuğu Emine teyze ve Kemal amcaya bırakıp kendilerini sokağa attılar. Olayların Fatih Sultan Mehmet Köprüsü yakınlarında olduğunu biliyorlardı. Bir saat içinde oradaydılar. Eline bayrağını alan herkes sokağa dökülüyordu. Darbeye karşı büyük bir direnişti bu. Saatlerce orada beklediler. Ortalık karıştı. Şehir polis sirenleri, ambulans sesleri, çeşitli patlamalar, insan çığlıkları ile yankılanıyordu. İstanbul yangın yeriydi. Üzerlerine ateş açılıyor, etrafta maganda kurşunları uçuşuyordu ama şimdi söz konusu vatandı gerisiyse teferruat...

2016 yılının 15 Temmuz'u Aslı ile Onur ele ele vatanlarına sahip çıkıyorlardı. Çevrede silahlı çatışmalar, gökyüzünde F-16 uçaklar, stratejik noktalar hainler tarafından tutulmaya çalışılmakta, halk sokakta, milyonlar nöbette... Herkes el ele, omuz omuza vatan için direnişte... Onur, Aslı'nın elini sımsıkı tutmuş, kalabalığın ilerlediği yöne yürürken o an kalabalığın arasından bir yerden bir çocuk sesi duyuldu ve Onur aniden Aslı'nın elini bırakıp koşmaya başladı. Aslı peşinden koştu fakat Onur bir anda gözden kayboldu. Aslı bir kalabalığı aşıyor, biraz ileride canından çok sevdiği kocasını göreceğini sanıyordu ama Onur görünürde yoktu. Onurrrrr! Onurrrrr! Yoktu. Aslı ne yapacağını şaşırılmış deli gibi bir o tarafa, bir bu tarafa koşturuyordu. Derken kalabalığın ortasında bir araya gelmiş küçük bir grup gördü, bir şeye bakıyorlardı. Aralarından geçtiğinde yerde kanlar içinde yatan kocasını gördü. Hemen yere dizlerinin üzerine çöküp Onur'un ellerini tuttu: 'Onurrrrr! Ne oldu sana Onuuuur? Aç gözlerini Onuuur! Bırakma beni Onuuuur! Aslı, ağlıyor, feryat ediyordu. Elleri kocasının ellerinde... Onur yavaşça göz kapaklarını araladı. Güçlkle nefes alıyordu. "Aslı... ağlama, sakın ağlama! Beni bırak ama bu cennet vatanı o bölücülere sakın bırakma. Devlete zeval vermesin bu hainler! Ben borcumu ödedim, içim rahat. Kemal'imize de iyi bak. Seni ölene kadar seveceğimi söylemişim ya bak işte sözümü tutuyorum. Sakın ağlama Aslı! Şimdi kalk başımdan, vakit bana değil vatana siper olmak vaktidir, kalk Aslı, ayağa kalk!" Aslı kocasının ellerini sıktıkça Onur'un elleri usul usul gevşiyordu. Birkaç cümle daha söyleyebilen Onur, hayat arkadaşı, can yoldaşı, gül yüzlü eşine hafifçe gülümseyerek oracıkta son nefesini verdi. Canından çok sevdiği eşinin ellerini usulca bırakan Aslı birden ayağa fırladı ve en dik duruşuyla Aslı'dan kulakları çınlatan bir ses yükseldi: "*Vatan Sana Canım Feda...*" ve bu ses dalga dalga genişlemeye ve büyümeye başladı. Artık binlerce kişi tek bir ses olmuştu ve o cümle, herkesin ağzından göklere kadar yükseliyordu: **VATAN SANA CANIM FEDA... VATAN SANA CANIM FEDA... VATAN SANA CANIM FEDA...**

15 Temmuz şehit ve gazilerimizin aziz hatıralarına saygıyla...